

In memoriam dr. Dörnyei Sándor (1926–2022)

Dr. PERGER PÉTER

csoporthozvezető, Országos Széchényi Könyvtár Régi Nyomtatványok Tára

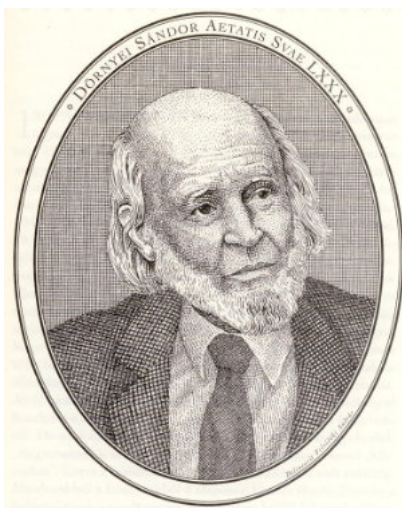
perger.peter@oszk.hu

Szomorúan adunk hírt róla, hogy DR. DÖRNYEI SÁNDOR bibliográfus és orvostörténész, az Országos Széchényi Könyvtár *bibliothecarius emeritusa*, kedves kollégánk 2022. június 15-én, életének 96. évében elhunyt.

Dörnyei Sándor 1926. november 4-én Szarvason született. A helyi gimnáziumban érettségizett. 1944-től Budapesten, a Pázmány Péter Tudományegyetem görög-latin-magyar szakán végezte tanulmányait. Az Eötvös Kollégium diákja volt. 1948-ban bölcsészdoktori, majd a következő évben középiskolai tanári oklevelet szerzett.

1949–1950-ben ösztöndíjasként könyvtárunkban a hazai, 19. századi sajtóbibliográfia munkálataiban vett részt. 1950. október 6. és 1952. július 31. között az Országos Könyvtári Központban dolgozott, melynek feladata volt az egyházak megmaradt könyvtáraiban őrzött és az „értékes” kategóriába (kódexek, ősnomtatványok stb.) tartozó kötetek számbavétele és a köztulajdonba vett könyvtárak állományának biztosítása. Az Országos Könyvtári Központ 1952-ben történt átszervezése után került ismét könyvtárunkba, ahol néhány évnyi gyarapítási munka után egy évtizedig (1955–1965) az újrainduló Magyar Könyvszemle technikai szerkesztője volt.

Könyvtárunk 1956. október 30-án megalakult Ideiglenes Nemzeti Bizottsága egyik tagjaként a november 4-i szovjet orvtámadás idején Dörnyei Sándor és FAZEKAS LÁSZLÓ 'tartotta a frontot'. Tevékenységéért 2018-ban Füzéki István-émlékéremet kapott. 1957 áprilisában azonban szerepvállalása következtében többekkel együtt elbocsátották. 1958-tól az Orvostudományi Dokumentációs Központ (később Országos Orvostudományi Könyvtár) munkatársaként kurrens magyar orvosi bibliográfiát és orvostudományi szak-

Felvidéki András: Dörnyei Sándor aetatis svae LXXX. In: Dörnyei Sándor: Peregrinálók : negyvenhárom magyarországi és erdélyi orvostanhallgató életrajza : 1683–1783. Ford., a magyarázatokot és az előszót írta Magyar László András. Zebegény : Borda Antikvárium, 2006. p. [5].

bibliográfiákat szerkesztett. 1965 októberében az Országos Gyógyszerészeti Intézetbe került, ahol nyugdíjazásáig, 1986-ig dolgozott gyógyszerészeti szaklapok szerkesztőjeként.

1986-tól kezdődően – BORSA GEDEON, az egykori Könyvtári Központos kolléga, családi jóbarát hívására – ismét folyamatosan részt vett könyvtárunk munkájában, a Régi Magyarországi Nyomtatványok Szerkesztőségének nyugdíjas tagjaként elsősorban az 1801 előtti retrospektív bibliográfia összeállításában tevékenykedett. Gazdag bibliográfusi és könyvtörténeti tevékenységéért 2006. augusztus 20-án Széchényi Ferenc-díjjal tüntették ki. 2015. január 1-től pedig az Országos Széchényi Könyvtár *bibliothecarius emeritusa* lett.

Különösen jelentős és szélesebb körben is ismert orvos- és gyógyszerésztörténeti munkássága. Legfontosabbak talán alapvető kéziratok és nyomtatásban megjelent bibliográfiái. Szinte felbecsülhetetlenül hasznos munkáival megteremtette ezen szakterületek alaphibliográfiáit, amelyek a további kutatások számára is kiindulópontul szolgálhatnak.

Emellett több évtizeden át publikált a szakma hazai fórumaiban, az Orvostörténeti Közleményekben és az Orvosi Hetilap *Horus* rovatában. 2016-ban a Hetilap *Markusovszky-díjjal* jutalmazta a 2015-ös évfolyamban közölt legjobb orvostörténeti munkáért.

A kezdetektől részt vett a Semmelweis Orvostörténeti Könyvtár állományának gazdagításában, a Magyar Orvostörténelmi Társaság, illetve a Magyar

ORVOSI KÖNYVTÁRAK

Gyógyszerésztörténeti Társaság alapítói közé tartozott. Munkásságáért a Magyar Orvostörténelmi Társaság 2001-ben *Weszprémi-emlékéremmel* és díjjal tüntette ki, 2016-ban pedig *tiszteletbeli tagjai* közé választotta. A Magyar Gyógyszerésztörténeti Társaság 2005-ben *Szigetváry Ferenc-emlékérmét* adományozott neki.

Dörnyei Sándor 90 éves koráig aktív kutatója volt az Országos Széchényi Könyvtárnak, 2015-ig jelentek meg publikációi. Tudományos kiválósága mellett kedvessége, humora, szakmai, emberi segítőkészsége sokakban mély nyomot hagyott. Hozzá mindig bátran lehetett, és érdemes is volt kérdéssel, kéréssel fordulni. Nem sajnálta az időt, energiát, hogy – jellemzően fiatalabb – kutatótársaival megbeszélje ezeket, megossza velük jobbító ötleteit, tapasztalatait. A legkülönbözőbb tudományterületekkel kapcsolatban is szinte

mindig tudott ajánlani olyan irodalmat, amely rendre közelebb vitt a probléma megoldásához.

Diszkrét, szerény, derűs lény, élvezetesen elmesélt számtalan érdekes régi története, könyvtári anekdotái, egy-egy történelmi korszakot, élethelyzetet hajszálpontosan leíró, tanulságos viccei nagyon hiányozni fognak. Humorát, szellemi frissességét betegágán sem veszítette el.

Emlékét megőrizzük!

Forrás

https://nemzetikonyvtar.blog.hu/2022/06/17/dorneyi_sandor_emlekere

A közlemény az Országos Széchényi Könyvtár blogján jelent meg korábban, utánközlés a szerző személyes engedélyével.

A család által közreadott e-gyászjelentés